

Arrest

nr. 218 700 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 12 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2013 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister. Op 23 februari 2016 vraagt verzoeker om terug in zijn administratieve toestand te worden geplaatst. Op 12 januari 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie om geen gunstig gevolg te geven aan de aanvraag om terug in zijn administratieve toestand te worden geplaatst.

Op 14 augustus 2018 beslist de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer: D.. A. C. (...). geboren te MAUBEUGE, op 11.05.1988 onderdaan van Frankrijk

ALIAS: #TI213#

wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. Soetens, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan heling, feit waarvoor hij op 27/02/2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve (verzet ontvankelijk) gevangenisstraf van 4 maanden.

hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake wapens, feit waarvoor hij op 06/02/2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve (verzet ontvankelijk) gevangenisstraf van 3 maanden.

hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs; diefstal met braak, inklimming, valse sleutels; als mededader, feiten waarvoor hij op 01/10/2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5jaar uitgezonderd 6 maanden effectief.

hij heeft zich schuldig gemaakt aan slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, feit waarvoor hij op 31/07/2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden AWS.

Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De betrokkene heeft op 31/07/2018 een vragenlijst hoorplicht ontvangen. Tot op heden heeft hij geen ingevulde versie naar ons teruggestuurd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij familieleden in België heeft. Ze hebben recht op verblijf.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Op dat een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33).

Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene tijdens zijn illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, vloeit geen gerechtigde verwachting op een toelating

tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM voort. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM en uit niks blijkt dat de door betrokkene opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene had recht op verblijf in België. Betrokkene werd op 11.03.2013 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister. Op 23.02.2016 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na onderzoek van zijn dossier is DVZ tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag. Deze beslissing werd op 12/07/2017 betekend.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 44bis, artikel 44ter en artikel 62§§1 en 2, artikel Vreemdelingenwet. Schending van artikel 41, § 2, van het Handvest Grondrechten Europese Unie. Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel. Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet. Het bestreden bevel werd gegeven in uitvoering van artikelen 7, eerste lid, 3°; artikel 44 bis en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet: Artikel 7 Vreemdelingenwet, alinea 1,3°: (...). Art. 44bis Vreemdelingenwet: (...). Art. 44ter Vreemdelingenwet (...).

Eerste onderdeel, wat betreft de bevoegdheid van de attaché om de beslissing te nemen

Bestreden beslissing stelt dat attaché L. Soetens acht dat verzoeker de openbare orde kan schaden, en dat zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De beslissing wordt echter ondertekend door Ann Publie, attaché. Het is dus absoluut niet duidelijk wie de beslissing waarbij verzoeker, een Unieburger, het grondgebied dient te verlaten, genomen heeft. Bovendien kan een beslissing ex. art. 44bis Vw. § 3 enkel genomen worden door de Minister zelf. Die paragraaf is van toepassing aangezien verzoeker een man is die sinds 1994 op het grondgebied van het Rijk verblijft! (zie derde onderdeel). Uit niets blijkt dat de gemachtigde attaché die de beslissing ondertekent, gemachtigd was om de bestreden beslissing te nemen. Minstens bestaat er onduidelijkheid en is de beslissing onzorgvuldig op dat vlak: de persoon die de beslissing heeft genomen en die acht dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden, blijkt niet degene te zijn die de bestreden beslissing ondertekent.

Tweede onderdeel, wat betreft de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten

Het bevel verwijst enkel naar 'voorgaande' om GEEN termijn om het grondgebied te verlaten toe te kennen. Dit is absoluut geen duidelijke omschrijving en strookt dus niet met de bedoeling van artikel 44ter Vw., namelijk dat enkel in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, de termijn om het grondgebied te verlaten niet korter mag zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing. In casu is het dringende geval niet eens benoemd, laat staan aangetoond.

Derde onderdeel, wat betreft de verwijzing naar artikel 44bis

Artikel 44bis Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing benoemd als wetsbasis. Er wordt echter niet gespecificeerd welke paragraaf van dat artikel van toepassing is op verzoeker. Met deze onzorgvuldigheid lijkt verwerende partij te willen verhullen dat verzoeker sinds 1994 in België woont en dus zeker onder paragraaf 3 valt:

'§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid: 1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren':

De dwingende redenen van nationale veiligheid worden echter in de bestreden beslissing niet genoemd. De beslissing blinkt uit in onzorgvuldigheid en is absoluut niet afdoende gemotiveerd. Het gaat niet op een aantal (niet definitieve) veroordelingen op te sommen en dan te concluderen dat verzoeker een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Dergelijke motivering kan nooit volstaan voor de zware vereisten van artikel 44bis § 3 voor burgers van de Unie die tien jaren voorafgaand aan de beslissing in België hebben verbleven. Bovendien blijkt uit de beslissing niet dat rekening is gehouden met de elementen uit art. 44bis §4 :

- de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk
- zijn leeftijd
- gezondheidstoestand
- gezins- en economische situatie
- sociale en culturele integratie in het Rijk
- de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker is als zesjarige naar België gekomen om er zijn leven uit te bouwen. Zijn volledige familie woont in België, hij is sociaal en cultureel volledig in België, specifiek Antwerpen geïntegreerd en heeft absoluut geen bindingen met Frankrijk. Verwerende partij heeft nagelaten om rekening te houden.

Vierde onderdeel, wat betreft het gevaar voor de openbare orde/nationale veiligheid.

Verzoeker betwist dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, en zeker dat er dwingende redenen van nationale veiligheid bestaan die een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn kunnen rechtvaardigen. Bovendien dient de notie 'openbare orde' met de nodige voorzichtigheid te worden gebruikt om een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten te motiveren. Artikelen 7, 3°, 44bis §3 en 44ter Vreemdelingenwet creëren een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid; er 'kan' een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd en er kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen, maar dit is geen verplichting. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing. Loutere verwijzing naar veroordelingen zonder concretisering van de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan niet volstaan. Verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie HvJ (3e k.) nr. C-554/13, 11 juni 2015 (Z. Zh./Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie; Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie / I.O.) Daarin wordt gesteld dat een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van die bepaling immers per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. In de bestreden beslissing kan niet worden gelezen dat de persoonlijke gedragingen van verzoeker in rekenschap worden genomen; het lijkt echter een standaard-beslissing om een strafrechtelijk veroordeelde (ongeacht de zwaarte van straf) een gevaar voor de openbare orde te noemen. Het volstaat niet eenvoudig te vermelden dat 'het gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke, ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving' is. Bovendien zijn de twee meest recente vonnissen nog vatbaar voor verzet, en dus niet definitief, waardoor de twee definitieve veroordelingen waarnaar verwerende partij verwijst geen actueel karakter hebben (2009, 2015). Verzoeker herhaalt dat van de dwingende redenen voor de nationale veiligheid die verzoeker als Unieburger met een verblijf van meer dan twintig jaar geen sprake is en dat alleen al daarom de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Vijfde onderdeel, wat betreft het hoorrecht (schending hoorrecht, al of niet in combinatie met schending van artikel 44ter vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM)

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn en de Vrijverkeersrichtlijn toe; artikelen 7 en 44bis en 44ter van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht. Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen. In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing. Dit wordt bevestigd in de vaste rechtspraak (zie arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018):

"Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S.,pt. 67). Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45) Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt in het bijzonder, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt in het bijzonder, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke

wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak)."

Verzoeker had, indien hij door verweerder verhoord was geweest, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben. Verzoeker woont immers sinds zijn prille jeugd in België, zijn hele familieleven en privéleven heeft zich hier ontwikkeld. Maar uit bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet gehoord werd door verweerder, die als enige bevoegd is om bestreden beslissing te nemen. De vragenlijst hoorplicht, aan verzoeker bezorgd op 31/07/2018 (eerste dag van zijn voorlopige hechtenis) zou niet teruggestuurd zijn, terwijl verzoeker een kopie heeft ten bewijze van het feit dat hij die vragenlijst aan de directeur van de gevangenis van Antwerpen heeft bezorgd. Bovendien staat op de akte van kennisgeving eveneens geen teken dat aan de hoorplicht is voldaan: "Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn (zie het formulier hoorplicht van XXX)." Verwijzing naar een onbekend, ongedateerd formulier volstaat uiteraard niet als hoorplicht. De beslissing dient in haar geheel vernietigd te worden."

2.2. . De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing aangezien hij er inhoudelijke kritiek op heeft, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.2.1. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing enkel kan worden genomen door de minister en niet door een attaché, aangezien de bestreden beslissing steunt op artikel 44bis, § 3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dus de bevoegdheid van de steller van de beslissing.

Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de staatssecretaris inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt betreffende de bevoegdheid om beslissingen te nemen in toepassing van artikel 44bis van de vreemdelingenwet het volgende:

"Art. 6. § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 :
artikel 1/2, § 3; artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; artikel 7, tweede, derde en vijfde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel

9bis; artikel 9ter; [artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid, en § 3; artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; ; artikel 13, § 1, derde lid, tweede zin, en §§ 3 en 4; artikel 18, § 3; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27; artikel 28; artikel 29, tweede lid; artikel 40ter, § 2, zesde lid; artikel 41ter;] [artikel 42bis, § 1, eerste lid, eerste zin, 2 en 3; artikel 42ter, §§ 1 en 2; artikel 42quater, §§ 1 tot 4] [artikel 42quinquies, § 4; artikel 43; artikel 44; artikel 44bis, §§ 1 en 4, behalve indien de betrokkene een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft; artikel 44ter; artikel 44quater, tweede lid; artikel 44quinquies; artikel 44sexies, eerste en tweede lid; artikel 44septies, § 1, eerste en tweede lid; artikel 44nonies, behalve indien de duur van het inreisverbod langer is dan drie jaar; artikel 47/4; artikel 48/9, § 7, tweede lid; artikel 49, § 1, eerste lid, 6°, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste en tweede lid, en § 5; ; artikel 50, § 2, eerste lid; artikel 51/5, §§ 1, 2, § 3, tweede lid, § 4, eerste tot derde lid en § 6, tweede lid]; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 57/6, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § ; artikel 53bis; artikel 54, § 1, eerste lid; [artikel 57/6/4, tweede en derde lid; artikel 57/6/6, § 5; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8, § 1; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;] artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2° artikel 74/6, § 1; artikel 74/7; artikel 74/11, § 1, tweede lid; artikel 74/14, § 1, derde tot vijfde lid, en § 2, tweede lid; artikel 74/15; artikel 74/16; artikel 74/17, § 1, en § 2, eerste tot derde lid en vijfde lid; artikel 74/20; artikel 74/21.”

In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, werd de bestreden beslissing niet genomen in toepassing van artikel 44bis, §3 van de vreemdelingenwet. Artikel 44bis, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel om het grondgebied kan afleveren aan burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid, die op het grondgebied hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker tien jaar ononderbroken in België heeft verbleven. Zo werd verzoeker op 11 maart 2013 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister. Gezien hij geacht wordt België te hebben verlaten vanwege de ambtshalve schrapping, kan verzoeker niet worden gevolgd dat hij tien voorafgaande jaren in België heeft gebleven. Bovendien blijkt uit het stuk “historiek van het dossier - verblijfshistoriek” dat op 3 november 2010 ten aanzien van verzoeker een “attest van afnemering van een verblijfs-/vestigingsvergunning of van een verblijfsdocument (bijlage 37)” werd genomen. Ook uit het dossier blijkt dat de toenmalige advocaat van verzoeker op 28 januari 2015 een e-mail heeft verstuurd naar de verwerende partij met de vraag om “inzage te verkrijgen” in de beslissing 9 april 2014, waarbij verzoekers “verblijfsdocumenten” worden afgenomen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft beslist om geen gevolg te geven aan verzoekers vraag van 23 februari 2016 om teruggeplaatst te worden in zijn administratieve toestand. Dit werd geweigerd omdat verzoeker niet had aangetoond dat hij tussen de datum van schrapping en de aanvraag tot herschrijving in België te hebben verbleven. Verzoeker had met name nagelaten hiervoor bewijzen bij te brengen.

Uit voorgaande kan worden vastgesteld dat de beslissing niet werd genomen op grond van artikel 44bis, §3 maar op grond van artikel 44bis, §1 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan een beslissing nemen op grond van artikel 44bis, §1 van de vreemdelingenwet. In casu was er een bevoegdheidsdelegatie aan attaché Ann PUBLIE in toepassing van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de staatssecretaris.

Verzoeker betoogt nog dat in de aanhef van de bestreden beslissing attaché L. SOETENS wordt vermeld, terwijl de bestreden beslissing werd genomen door attaché A. PUBLIE. De Raad merkt op dat beide attachés bevoegd zijn om de bestreden beslissing te nemen, zodat deze materiële misslag niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Het eerste onderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.2. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker: “Het bevel verwijst enkel naar ‘voorgaande’ om GEEN termijn om het grondgebied te verlaten toe te kennen. Dit is absoluut geen duidelijke omschrijving en strookt dus niet met de bedoeling van artikel 44ter Vw., namelijk dat enkel in naar behoren

aangetoonde dringende gevallen, de termijn om het grondgebied te verlaten niet korter mag zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing. In casu is het dringende geval niet eens benoemd, laat staan aangetoond.”

Het bekritiseerde motief in de bestreden beslissing luidt: *“Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten”*.

Artikel 44ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing. De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde”

In casu werd aan verzoeker geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten *“gezien voorgaande”*. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omwille van redenen van openbare orde. De verwerende partij motiveert dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van het bepaalde in artikel 44ter van de vreemdelingenwet dat *“Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing”*.

Het tweede onderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.3. In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat niet gespecificeerd wordt welke paragraaf van artikel 44bis van de vreemdelingenwet van toepassing is. Verzoeker stelt zelf dat hij onder toepassing van artikel 44bis, §3 van de vreemdelingenwet valt.

Uit de bespreking van het eerste onderdeel blijkt dat de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 44bis, §3 van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat verzoeker de schending van artikel 44bis van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren.

Verzoeker betoogt voorts dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 44bis, §4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 44bis, §4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf op het grondgebied van het Rijk, de leeftijd van verzoeker, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing doet aan het bovenstaande geen afbreuk.

Het derde onderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.4. In een vierde onderdeel betwist verzoeker het motief dat hij een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een grondig onderzoek heeft gevoerd naar het feit of verzoeker actueel nog een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid. Het actueel karakter van de bedreiging wordt niet enkel gestaafd door een loutere verwijzing naar de veroordelingen. De verwerende partij stelt: *“Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhalend karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”*

De Raad wijst er in dit kader op dat verzoeker zeer recent, namelijk op 27 februari 2018 (de bestreden beslissing is genomen op 14 augustus 2018), door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier maanden wegens heling. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds in het verleden werd veroordeeld voor wapenbezit, drugsinbreuken en opzettelijke slagen en verwondingen. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om uit het feit dat eerdere veroordelingen de verzoeker niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen (herhalend karakter), het gedrag van verzoeker waarbij hij zich boven de wet verheven voelt, hij totaal niet stil staat bij de mogelijke gevolgen van zijn handelen en hij een leven lijkt te leiden waarbij hij op geen enkel wijze rekening houdt met derden en het feit dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, af te leiden dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de rust van de burgers en de handhaving van de openbare orde.

Het vierde onderdeel kan niet worden aangenomen.

2.2.5. In een vijfde onderdeel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht. Hij meent dat hij niet naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken. Verzoeker verwijst in dit verband naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft echter meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door arrest nr. 233.719 van 3 februari 2016 van de Raad van State.

De Raad benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87).

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 31 juli 2018 een vragenlijst hoorplicht heeft ontvangen. Verzoeker heeft echter nagelaten de ingevulde versie terug te sturen, wat niet betwist wordt door verzoeker. Verzoeker stelt dat hem de vragenlijst hoorplicht werd bezorgd op 31 juli 2018, zijnde de eerste dag van zijn voorlopige hechtenis en dat hij een kopie heeft ten bewijze van het feit dat hij die vragenlijst aan de directeur van de gevangenis van Antwerpen heeft bezorgd. Verzoeker staat echter

deze bewering niet met een begin van bewijs, zodat deze kritiek niet dienstig is. Met verzoeker kan worden vastgesteld dat de akte van kennisgeving afsluit met de zin: *"Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, gehoord te zijn (zie het formulier hoorplicht van XXX)." Gelet op het feit dat verzoeker heeft nagelaten de ingevulde versie van de vragenlijst hoorplicht terug te bezorgen aan de verwerende partij, kan de kritiek op voornoemde vaststelling niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Verzoeker heeft immers de gelegenheid gehad om zijn standpunt op nuttige wijze uiteen te zetten doch nagelaten hiervan gebruik te maken.*

Verzoeker beperkt zich voorts tot een algemeen theoretische kritiek over de draagwijdte van de hoorplicht, zonder aannemelijk te maken dat bepaalde cruciale informatie niet zou zijn vermeld, dan wel niet mee in overweging zou zijn genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker komt niet verder dan te stellen dat hij *"immers sinds zijn prille jeugd in België (woont), zijn hele familielevens en privéleven heeft zich hier ontwikkeld"*.

Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van de genomen administratieve beslissing leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40).

Verzoeker toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, maar nalaat uiteen te zetten waaruit de aangevoerde schending bestaat. Hij laat ook volgend motief ongemoeid: *"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Op dat een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Bovendien het feit dat de familieleden van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene tijdens zijn illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, vloeit geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM voort. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM en uit niks blijkt dat de door betrokkene opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet."*

Het vijfde onderdeel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC